

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal, 13 Septembrie No. 8 București 6

Manifestarea artistică a surdo-muților

Cliseul de față prezintă o parte din sală a expoziției. D. Dimitriu-Leorda, președintele soc., inițiatorul expoziției cu d. Henry Ghica, fondatorul soc.

După cum am scris în numărul trecut al ziarului nostru, la 3 Mai a. c. a avut loc vernisajul primei expoziții de pictură și sculptură a surdo-muților organizată de Societatea surdo-muților odată cu inaugurarea noului local din str. Fontării Nr. 12.

La deschiderea expoziției Majestatea Sa Regina Maria, sub al cărui patronaj se află societatea, a fost reprezentată prin Doamna de onoare Simona La. Hovary.

Au luat parte multe personalități din lumea intelectuală, care se interesează de bunul mers al școlilor de surdo-muți ca și al societății.

Maica Smara, prin activita-

tea cunoscută a ținut și de data asta să fie la același înălțime sufletească de care a dat dovadă în tot trecutul vieții sale.

Domnia Sa, în înflăcărată cuvântare, a spus:

„Azi, voi, cei oropsiți de soartă și văduviți de unul din simțurile nobile, ne arătați nouă celor cu auz că sunteți tot atât de capabili ca și noi. Ne arătați că știți a munci și știți ce vroțiți.

Pictura și desenele voastre sunt neîntrecute.

Sculptura executată de voi poate rivaliza cu a celor care au întregite toate simțurile.

Sub patronajul Reginei noastre, sub ocrotirea și grija Majestății Sale, veți progresa, Ma-

jestatea Sa, va trimis în mijlocul vostru pe una din cele mai nobile Doamne, pe d-na Lahovary ca să vă încurajeze și să vă felicite.

La fel o fac și eu.

De aceea cu gând curat să ne gândim la sănătatea și mărirea Reginei mame, a Regelui nostru și a familiei regale.

O altă parte din sala de expoziții

Iar vouă să vă dea Dumnezeu, noroc, că la anul să aveți expoziția în casa voastră.

Așa vă spune Maica Smara! Oficialitate a lipsit dela această manifestare.

Societatea a dat dovadă că sub președinția sculptorului Dimitriu-Leorda va progresa și va interesa pe cei mulți de soarta lor.

Sportul surdo-muților nedreptățit

Se știe că în străinătate sportul surdo-muților se bucură de aceeași atenție și matchurile sunt oficiale ca și ale celor normali.

La noi în România abia de 2 ani s'a înființat primul club sportiv al surdo-muților pe lângă Societatea de surdo-muți. Acest club după repetate intervenții ale delegatului surdo-muților a fost afiliat la F. R. F. A. însă comisia biroului federal decidând afilierea clubului nostru a menționat ca noi surdo-muți să jucăm numai matchuri amicale.

Cum suntem afiliați la F. R. F. A. în toată regula plătim și cotizațiile reglementare, jucătorii surdo-muți au intervenit din nou la biroul federal în scopul de a fi și noi înscrși în campionat.

Zadarnică intervenție căci cu tot sprijinul ce ne-au dat unii membri din biroul federal am fost respinși și de data asta pe motiv că nu au un regulament în care și surdo-muții să poată fi considerați pe același picior de egalitate.

Noi găsim că acest pretext este din cale afară de absurd și paradoxal cu cât noi cunoaștem

că în străinătate confrății noștri se bucură de aceeași drepturi putând aspira și la mai mult.

Noi știm bine că cauza vine dela onorabili arbitri ai districtului București cari nu vor să adopte sistemul nostru de arbitraj întocmit după toate regulile artei de căpitanul echipei de surdo-muți d. Paș Gheorghie, fost jucător oficial la „Telefon Club”.

Unii dintre arbitri federali cum este d-nii Andronescu și Ștefănescu Coca arbitrand mathurile noastre amicale au fost mulțumiți de felul nostru corect în disputarea jocului și au dat cu părerea că am fost nedreptățiți. În consecință ei au întocmit din proprie inițiativă un raport cerând biroului federal să fim admiși a juca și noi în campionat.

Și de data asta am fost deciși să nu fim admiși în campionat.

Surdo-muții sunt complect descurajați de pe urma acestei ultime decizii și suntem hotărâți să intervenim pe lângă biroul federal străin să ne facă dreptatea.

V. DIMITRIU-LEORDA

Un mare mimic (actor) Varenne, nu mai este

Gazeta Surdo-Muților francezi anunțând printr-o scurtă notiță moartea tragică a lui August Varenne, marele mimic tăcut, care s'a bucurat de celebritate la timpul său, scrie:

În 1886, eșind dela Institutul nostru Național din str. Saint-Jaques, mă aflam cu Varenne pe băncile Școlii de arte decorative. Profesorul său, d. Moreau-Vautier, care îl remarcase printre toți elevii săi, îi prezise un viitor mare. Din nefericire, el nu rămăsese decât un an și jumătate la artele decorative pentru că orașul său natal, Agen, îi suprimase bursa.

El fu deci nevoit să lucreze pentru a trăi. Deveni fotograf. În această profesiune, el se distinse, prin inventarea unui procedeu fotografic, pentru care, din lipsă de mijloace, neglija de a-l patentat.

Varenne era unul din acei Cadeți din Gasconia, cărora le place să-și sune pintenii: el făcu să strălucească mica noastră lume tăcută prin talentul său de mimic și de caricaturist. El ni le-a arătat destul de des cu ocazia banchetelor și serbarilor tăcute pe care le organiza. Am avut în 1892 plăcerea de

a-l aplauda în fața marelui public la Cercul funambulesc, care era dirijat pe vremea aceea de celebrul mimic Severin, și unde a mimat creațiuni din repertoriul său, între altele Soldatul și Dolca în aplauzele unei săli entuziaste.

A fost deasemeni aclamat la o expoziție artistică la Champ de Mars, într-o pantomină „Alb și Negru” pe care o jucă împreună cu S. M.: Beaudinot, Cambrezat și Ad. Goupil, în fața săliilor arhipline, câteva Duminici în șir.

El a fondat jurnalul „Viitorul Surdo-Muților” al cărui redactor șef era Bronin și în care a publicat o serie de caricaturi humoristice asupra notabilităților noastre tăcute, care avură un mare succes. Această colecție trebuia să figureze în arhivele Căminului de S.-M.

Cu toate talentele sale, Varenne nu s'a îmbogățit niciodată și se poate spune că a muncit toată viața pentru glorie — și apă goală.

Împreună cu Gazeta S.-M., îi trimite doamnei Varenne și fiicei sale, expresiunea simpatiei noastre.

Binele obștesc rezolvat în tăcere

Binele obștesc rezolvat în tăcere.

Di. Yoshitomo Yokowo, surdo-mut, de 44 ani, lucrând la prefectura din Aguramura Niigata, este cunoscut ca un binefăcător al regiunii intrucât a făcut mari servicii orașului, ca prefect. El a terminat școala de surdo-muți din Tokio, și timp de ani îndelungați, în calitate de director al Asociației S.-Muților din Japonia el a contribuit foarte mult, la succesul întreprinderii.

Di. Yoshitomo Yokowo con-

duce afacerile comunității cu un bastonaș și un creion și obține rezultate bune. Di. Kanda, șeful secțiunii afacerilor locale al guvernului provinciei Niigata, din mijlocul Japoniei, a vizitat pe d-l Yokowo și i-a înmănat o sumă importantă pentru surdo-muții din oraș.

Di. Yoshitomo Yokowa a fost numit președinte al Societății de Agronomie, al brigăzii de pompieri, al Asociației de Credit, al Soc. de educație fizică și în multe posturi importante, în județ.

Din mizeriile surdo-muților

Surdo-muți ar putea fi dacă nu fericiți cel puțin resemnați și mulțumiți cu soarta lor. Infirmitatea lor nu este cel mai mare dăruire, cât urmările pe care le aduce în viața celor care o au.

Sunt și alte infirmități mult mai grave și de plâns de cât surzenia. Surdo-mutul, o repet, ar putea fi mulțumit cu starea sa, deoarece aceasta nu-l oprește să fie apt pentru educație, grație căreia este om între oameni, putând să se întretreie din munca sa, să se căsătorească și să aibă copii normali, în fine să fie folositor societății și chiar să se evidencieze prin unele merite excepționale. Pentru a putea fi astfel un om mulțumit și independent, folositor și eși și societății este însă necesar cu școala în contribuție cu familia să nu cruțe nimic ce au folosi la educarea și pregătirea lor pentru viață, iar colectivității iar reveni sarcina ai proteja și menaja mai departe ajutându-i să-și găsească de lucru după aptitudinile lor.

Ceea ce pentru ei este pe cât de natural pe atât de drept. E un adevărat imperativ categoric în primul rând pentru părinții chiar celor infirmi a se îngriji de viitorul lor, căci ei sunt răspunzători pentru menajarea lor; a educatorilor care sunt plătiți să lumineze, deci perfect obligați nu numai materialmente cât și moralmente, a scoate oamenii adevărați dintrânsii, în fine a societății pentru care este o

datorie nu mai puțin morală ai proteja cât o chestie de civilizație și dreptate. Surdo-muții sunt în deobște buni muncitori meseriași, unii fiind foarte talentați în artele plastice: desen, pictură și sculptură. Ar fi deci o datorie din partea oamenilor normali, conducători de ateliere și întreprinderi să le dea întâietate la angajarea personalului. Munca este pentru surdo-mut nu numai un mijloc de existență cât și un stimulent moral — ea înălțându-i în ochii tuturor. În muncă ei găsesc uitarea soartei lor vitrege ca și singurul scop al vieții.

Primă muncă se face totul în lume. Dece ar fi oprși surdo-muții să-și de-e și ei contribuția la conlucrarea generală?

Dacă părinții care au copii surdo-muți ar fi într'adevăr ceea ce trebuie să fie pentru ei, dacă școala s'ar achita cu prisos de înaltă ei menire, iar societatea și-ar da și ea aportul, adevăr zic vouă, n'am mai avea de ce a ne plânga de oarece toți au făcut ce-au putut spre a ne îndulci soarta. Din nenorocire realitatea cea mai tragică în care se sbat mulți surdo-muți dezvăluie în modul cel mai palpabil cruda nepăsare a acelor care ar fi datori să ne ușureze suferința. A-și putea să mă plâng și eu că deși sunt un talentat desenator și în același timp un intelectual — nu că mă laud — ceea ce este o raritate în lumea noastră tăcută nu sunt primit ca maestru de desen la școala de surdo-muți din Foc-

(Continuare în pag. 11-a)

Dragoste de soră

E vina părintelui?
Nu e vina părintelui Mardare?
Așa se întrebau între ei enoriașii părintelui.
Și adică la drept vorbind, cu ce ar fi vinovat părintele?
Că și-a luat de soție lui și enoriașilor săi să păstorească o femeie de altă religie ca a sa? și?

Ar fi asta o vină? Nu credem. Doar soția lui, înainte de a se căsători, trecu la religia pravoslavnă, și era una din cele mai cucernice și mai cuvioase femei.

JDar totuși, drept e că una din cele două fice ale cuviosului părinte și anume Viorica, prima născută se născu surdo-mută.

Să fie asta vina părintelui? Să fie o pedeapsă a lui Dumnezeu? Nu știm; poate.

Deși foarte măhnit de acest fapt; părintele Mardare, avea totuși o mângâiere în fice sa, a doua născută Didina; care contrar celei dintâi era foarte frumoasă și deșteaptă.

Trecu timpul și sosiră anii de școală. Perintele o dădu pe Didina la școala primară a satului, iar pe Viorica la o școală de surdo-mute.

Didina se deprinse ușor și cu școala, dar sârmana Viorica o ducea foarte greu, fiind departe de părinții ei dragi și mai ales simțea foarte mult lipsa surioarei mai mici pe care o iubia nespus de mult.

Dar cum toate trec; trecură și anii de învățătură. Viorica termină mai curând și se întoarse acasă cu cunoștințele destul de folositoare pentru viață. Didina, mai avea doi ani până la terminarea universității.

Bucuria cea mai mare a Vioricii era atunci când Didina se întorcea acasă în vacanțe. Cu două zile înainte de venirea D'idinei, ea se scula de dimineață și-i aranja camera, îi derețica și îi aranja totul la bună rânduială, așa cum știa ea că-i place D'idinei.

De cum sosea Didina, Viorica nu se mai deslipia de lângă ea o îmbrățișa o sărută, îi îndrepta cutele la haine, o mângâia

și o întreba prin semne câte și mai multe. Didina larândul iei, îi răspundea dragostea în același măsură.

Viorica o iubea mult; ne spus de mult pe Didina și nu înțelegea ca să se despartă vreo dată de ea.

Dar totuși, în vacanța de vară a ultimului an de studii, Didina se întoarse acasă la brațul unui tânăr student, coleg al ei, pe care îl prezentă părinților ca viitor sot.

Din ziua când Didina veni la brațul acelu tânăr, Viorica, începu să cunoască decepții în dragostea ei divină pentru Didina.

Sora iei își petrecea mai tot timpul cu logodnicul, găsind prea puțin timp pentru sârmana Viorica. Ea se uita cu durere cum acel tânăr o cuprindea și o săruta pe iubita-i surioară sau o mângâia pe bucle; pe acele bucle pe cari îl împletise și le împodobise de atâtea ori, cu gingașele flori din grădina.

Viorica, ura pe acel tânăr, îl ura din suflet, pentru că-i răpise dragostea surioarei sale.

Disperarea ei ajunse însă la culme când află dela părinții ei, că Didina se va căsători cu acel tânăr și că vor locui într'un oraș mare, departe de ei.

De cum află această veste, Viorica simți cum îi fuge pământul de sub picioare de durere leșină. Ea simțise sârmana că nu va putea trăi fără dragostea surioarei sale.

Din acea zi, Viorica căzu la pat greu bolnavă. Cei al casei nu știau pricina boalei.

Intr'o zi, Didina fiind de veghe la căpătâiul ei, o întrebă cu stăruință să-i spuie ce are. Cu mare greutate Viorica se hotări și povesti plângând, prin semne durerea ei. Didina înțelegând cât de mare e dragostea Vioricii pentru ea, o mângâie și o sărută și îi promise că nici odată nu se va despărți de ea.

Și așa se și întâmplă. Didina renunță la căsătoria ei și căpătând serviciu la oraș se mută din satuc împreună cu Viorica, de care nu se mai despărți nici odată.

Sylvia Dimitriu-Leorda

Salonul internațional al artiștilor tăcuți

Membrii S. I. A. S.-ului s'au întrunit în adunare anuală la 23 Aprilie la Muzeul Social. Au fost prezenți 26 de secretari și 15 trimiseseră buletinele de vot. Biroul a fost format de d-nii Crolard președinte, d-ra Colas, secretar general, Hamarcasier, Chante și Fouks, secretari.

Secretara generală a citit raportul moral: ea a comunicat că dela 1 Ianuarie, 23 membri au cerut înscrierea ca aderenți sau activi, dintre cari 12 francezi, 8 germani, 1 belgian, 1 olandez, și nu italian. Totalul membrilor la 23 Aprilie era deci de 176, ținându-se cont de demisia unui membru activ francez.

Ea a mai anunțat deasemeni, că d. Dezarris, conservator al Muzeelor Naționale, a binevoit a face parte din comitetul de onoare, în înlocuirea profesorului Albert Besnard, care a decedat. A făcut o dare de seamă a rezultatelor Expoziției din New-York, a succesei obținute de diferiți membri ai noștri la diverse expoziții publice și particulare, și în special de numirea d-ului Desales-Quentin, în postul de profesor de desen și acuarele la școala municipală din Perigueux.

Casierul a citit apoi raportul financiar: încasări 901 fr. cheltuieli 575,75 fr., excedent al în-

casărilor 325,25 fr. Bilanțul la 31 Decembrie se prezenta astfel: activ, portofoliu 5.046 fr., casa 1651 fr., bancă 391 fr., conturi cecuri postale 622,65. Pasiv: doțări 5.046 fr., soide al exercițiului, 2.665 fr. Portofoliul asociației reprezintă 180 fr. rebtă 4.50% 1932 și 2 obligațiuni PTT. 5%.

Adunarea a procedat apoi la alegerea Consiliului administrativ. Au fost aleși pentru 3 ani: d-nii Boisselot, Colas, d-ra Colas, Crolard, Hamarcasier, Chantes, Hanau Jean, Pereire și Petry, d. Choppin care nu s'a reprezentat a fost numit administrator onorific.

Prințul de coroană vizitează pe surdo-muți

La 20 Aprilie a. c. Principele de Coroană, însoțit de d. prefect și de oficialități a onorat cu prezența sa noul sediu al Institutului Național de Surdo-Muți ce-i poartă numele „Principele de Preomontz.

Augustul oaspete a fost întâmpinat de d. rector Pesensi, de d-l director prof. Balestoi, de d. președinte al consiliului de administrație, Coppeni, precum și de toți consilierii, de director și profesor Gaddi, directorul spiritual, părintele Guiseppe Calvi, capelan militar, pâr. Gilardi, d. Luigi Barzini, d. Caraler Presteni președintele asociației de Surdo-Muți „G. Cardano” d. Jerola

directorul ziarului „La Voce del Surdo-Muți.

Dela intrare era înșirat un numeros grup de copii, elevi ai acestui institut creat prin munca și străduința asociației de Surdo-Muți italieni, de sub președinția d-lui Presteni, căruia pentru meritele sale i-a fost conferit titlul de Cavaler. Dintre acești elevi o fetiță i-a oferit augustului vizitator un album cu o serie de vederi desenate de către elevii Surdo-Muți. Elevul surdo-mut, demutizat Oreste Carpi i-a urât Prințului bun sos, care a fost foarte emoționat de acest copil demutizat ce prin inteligența sa aduse prin discursul său omagii Casei de Sa-

voya și Italiei triumfătoare în Africa. După aceea d. Coppini a dat explicație Prințului despre modul cum e alcătuit institutul, cum sunt împărțite lecțiile având secții de Arte decorative, desen, pictură și sculptură. Acestea din urmă predate de profesori surdo-muți.

S'au ținut lecții demonstrative și în comparație cu vechiul sediu, Principele și însoțitorii au putut constata marele progres al institutului vizitând cabinetele de atologie, școala de metode, Aula, sala de gimnastică, constatând că nu lipsește nimic din cele mai moderne mijloace destinate învățământului anormalilor.

Din mizeriile surdo-muților

— Urmare din pag. 1-a —

teligență, uimitoare prin puterea de pătrundere și înțelegere a vieții și spiritul său logic și echilibrat. E straniu într'adevăr ca un elev așa de inteligent și adaptabil educației să rămână analfabet după 8 ani de cursuri.

Și interesant să se știe ce rol a avut familia în desăvârșirea sa. Încă de mic copil, părinții săi privindu-l ca pe o rușine la familiei alcătuită exclusiv din persoane sănătoase la cap, dar nu și la mînte, îl asupreau sno-pindu-l în bătai pentru te miri ce. Mi-a povestit bietul băiat cum îl dezbrăca, buma sa mamă și-l bătea cu funia pe pielea goală. Îl lăsa deseori nemâncat și-l închidea în casă. Părinții fiind de temperament iute — și încă ce temperament: sar la mînie cu parul și toporul, — moșteni și fiul iuteala în vine. Crescut în bătaie, foame și batjocură bineînțeleș că n'avea să-l poarte stimă și recunoștință ce numai ură și dispreț. Ajungând adolescent tatăl încercă să-l mai bată, dar de data asta fiul — răsărit ca o minune, din atâtea lipsuri înalt și viguros — îi administră o corecție sdravănă insufându-i respect. Acesta e singurul curus mai mare a acestui surdo-mut: este foarte violent și iute la mînie și nu suferă să fie umilit și batjocorit de nimeni, fiind în stare să riposteze oricui, cu pumnul. Mulți normali ce s'au legat de el au mâncat chelfâneală bună care i-a pus pentru todeauna la locul lor.

La urma urmei e natural să se comporte așa. Dumnezeu a dat fiecărui animal câte o armă de apărare. Dece bietul „mut” care e în felul său un animal aparte să nu recurgă la singura armă mai desăvârșită cu care l-a înzestrat creația!

De profesie desenator de fotografii o duce foarte prost, aceasta fiind o meserie nestabilă și puțin rentabilă. Dacă ar avea un post ca desenator la un birou ar fi mai asigurat, dar în lipsă trebuie să trăiască din puținel ce-l câștigă cu meseria sa. După cum mi-au spus mulți surdo-muți, munca lor este depreciată de normali — cu toate că este ireproșabilă — care le iau pe prețuri de nimic ceea ce este foarte urât și nedrept. Acest desenator trăește astfel în mizerie, trebuind să-și procure tot strictul necesar din câștigul său neînsemnat. Mama sa nu-l admitea în casă de cât pentru dormit și aceasta în condiții din cele mai neigienice.

Pe deasupra denaturata sa mamă îl asvârli în urma unor

certuri pe drumuri. Aceasta o făcu după ce-l mai gonise de multe ori. Ca să se scape de el pentru todeauna „mama” nu se sfii să ducă la poliție unde pretextând că fiul ar fi omorât-o în bătai, ea nu mai vrea să-l ție în casă fiind și major, ceru și obținut o imputernicire ca în virtutea căreia se descotorosi de el. Și spre a-și motiva fapta în ochii lumii îl descosideră la toți spunând că este un trântor, bețiv și bătuș pe care l-ar fi întretreținut destul — deși el trăia din munca sa — deci l-a trimes să muncească. Mai multe zile fiul izgonit ră-tăcit pe străzi, glămând, murdar și fără căpătâiu, dormind în văzul lumii cu capul pe me-

sele din cafele și pe băncile sălei din gară, gândind să-și pună capăt zilelor dar neavând acest curaj. Șa o duse ca vai de capul lui până când se găsi un om mai a lui D-zeu — pictor care-l lua în gazdă și-i dete de lucru. Aceasta este pe scurt povestită o parte din mizeriile vieții sale lipsită de oricîce bucurie și lumină, biată viață a unui suflet nenorocit de destin și mai ales de nepăsarea și răutatea semenilor săi. Și dacă ar fi cel puțin un caz izolat. Dar mai sunt atâtea și atâtea a căror viață se scurge în aceleași lipsuri și suferințe morale.

Despre aceștia voi vorbi altă dată.

HAZURI

Un alt surdo-mut, mare umanitarist, se duse și el pentru prima oară la un cinematograf, luă biletul, ocupă loc și se uită mirat împrejurul său.

În acea zi cinematograful prezenta un mare film de aventuri. Se stinse lumina; surdo-mutul nostru, văzu ceva, pricepu și iar nu pricepu, iar văzu, pricepu și iar nu pricepu. Inșă un lucru văzu și-l pricepu pe deplin.

Ecranul arăta tocmai o oada de dormit, frumos mobilată, iar într'un pat un domn dormind foarte liniștit. În acelaș timp însă o bandă de hoți care din care mai feroși năvăli în cameră, se năpustiră asupra dormindului și-l legară cobză.

În acel timp surdo-mutul foarte enervat, ghionți pe

domnul ce ședea în dreapta sa precum și pe cel din stînga și arătând cu mâna înspre pânză, îi chema cu el ca să dea ajutor celui năpăstuit de pe ecran.

Domnii se uitară plini de mirare la el și nici unul nu se mișcă. Surdo-mutul văzând acestea crezu că ei se tem să meargă deoarece hoții de pe pânză erau cam mulții și toți înarmați, se uită plin de ironie la ei și cum tocmai ecranul arăta cum unul din hoți apucă cu brutalitate pe cel legat și punându-i un cuțit în gât îi cerea nu știu ce, nu mai putu răbda, își luă nedespărțita-i cărbă și într'o fugă fu în fața pânzei, unde începu a căra cu băta în capul tâlhariilor de făcu biata pânză numai zdrențe.

Informațiuni

Gazeta Surdo-Muților francezi publică:

A fost odată un tăcut parizian, rentier de profesune, care iubea pe sportivii dela Etoile. Cu multă amabilitate, distribuia surdo-muților, cari nu se născuseră cu o situație gata făcută, premii în numerar pentru a-i încuraja de a continua a alerga, fie pe jos, fie pe bicicletă, spre avere. Și aceasta era foarte bine.

El era și un foarte vechi și vâdel cititor (al ziarului nostru. La 29 Februarie, condusesse la balul dela Etoile pe vacanța sa amică, al cărui delicios costum de păstorită din secolul al 18-lea câștigase la concurs premiul al 2-lea, cu d-ra Schwartz. Recunoaște că acest fapt merita să treacă la posteritate, prin intermediul Gazetei.

Numai că, Gazeta noastră nu fusese invitată de a lua loc între membri juriului și organizatorii, ne remițându-ne lista oficială și completă a câștigătorilor, am fost nevoiți a publica o dare de seamă cu totul neoficială. Printr'un hasard nefericit, acest nume a scăpat penitei noastre. Acest lucru a fost interpretat ca o invențiune rău voitoare, iar ultimul număr al Gazetei ne-a fost im-poliat, ceea ce ar însemna că ea nu mai interesează. Este unul din cei mai vechi abonați ai noștri care ne părășese. Trebuie să-l plângem?

Și, fără supărare, trebuie oare să-i spunem, că nu-și dă seama deloc de munca pe care o depune directorul Gazetei, care este în acelaș timp și administrator și prim-redator? Trebuie să mai amintim, că Rubens-Alcais prezidează o grupare internațională, a luat asupra-și sarcinile de secretar general a două federațiuni, a două asociațiuni și că este în Consiliu de 4 ani? Și toate acestea în orele sale libere (?), pentru că este lucrător mecanic, în orele când

celălalt tăcut este rentier.

Lui Rubens-Alcais nu i se iartă însă nimic, nici măcar un nume scăpat din vedere într'o dare de seamă.

Ah, ce bine e să nu faci nimic!

Țara femeilor mute. Savanții sovietici înapoiți dintr'o expediție în Caucaz, au descoperit acolo sate, unde locuitorii se exprimă prin gesturi, care nu însemnează litere, ca în limbile surdo-muților, ci un cuvânt, câteodată o frază întreagă.

Savanții societății au găsit că acest mod de a se înțelege este practicat în mod curent între femeile măritate și soții lor în anumite regiuni îndepărtate ale Armeniei, din Azerbeidjan, Karabah și în Georgia.

Bastoame, tocure și port-tigarete făcute din trestie de bambucare sunt confecționate de către Școala de surdo-muți din Shiga, lângă Kyoto, vor fi exportate în Europa.

Firma Josef Mantel & Co. din București, România, a remis școalei o comandă în aceste articole, la 11 Februarie a. c.

Duminică, 26 Aprilie a. c., surdo-muții întăriți cu câteva elemente din alte cluburi (3 la număr) au reușit să învingă cu greu la limita pe Dacia Traiană 2-1 (2-0) prin punctele marcate de centrul înaintaș.

Duminică, 3 Mai a. c., pe terenul A. C. S. A. din șaseana Oltenița, a avut loc matchul amical dintre surdo-muți și L. P. N. 3-1 (1-1).

Ambele echipe au desfășurat un joc foarte frumos.

Punctele au fost marcate de Cangea, Chiriac și Păis.

S'au remarcat: Păis, Chiriac, Matei și Rădulescu.

Arbitrajul d-lui Coca Ștefănescu a fot corect.